

вручення копії наказу про звільнення [2]. Якщо працівник з поважних причин пропустив строки, які установлені статтею 233 Кодексу законів про працю України, суд може поновити ці строки.

Європейський суд з прав людини у своєму рішенні «Мушта проти України» від 18 листопада 2010 р. звернув увагу на те, що право на суд, одним з аспектів якого є право на доступ до суду, передбачене статтею 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, не є абсолютним, воно за своїм змістом може підлягати обмеженням, особливо щодо умов прийнятності скарги на рішення. Однак такі обмеження не можуть обмежувати реалізацію цього права у такий спосіб або до такої міри, щоб саму суть права було порушено [3]. Це означає, що право на суд передбачає право на доступ, яке означає, що особа має право звертатися до суду з будь-яким питанням і що держава не має створювати жодних юридичних або практичних перепон для реалізації цього права. На нашу думку, право на доступ до суду не може бути обмежене через прострочення заяви, якщо це не обґрунтовано і надто формально, це правило не діє само собою і не є незмінним; при оцінці його дотримання треба враховувати конкретні факти.

Відповідно до статті 235 Кодексу законів про працю України при винесенні рішення про поновлення на роботі орган, який розглядає трудовий спір, одночасно приймає рішення про виплату працівникові середнього заробітку за час вимушеного прогулу або різниці в заробітку за час виконання нижчеоплачуваної роботи, але не більш як за один рік [2]. Якщо заява про поновлення на роботі розглядається понад один рік, не з вини працівника, судовий орган, який розглядає трудовий спір, виносить рішення про виплату середнього заробітку за весь час вимушеного прогулу.

Отже, практика Європейського суду з прав людини свідчить, що право на суд не є безмежним і може бути обмежене за певних умов. Однак такі обмеження повинні бути обґрунтовані, необхідні і пропорційні і не повинні позбавляти особу ефективного доступу до суду. Вважаємо, що це є розумним і справедливим підходом, який забезпечує баланс між інтересами особи і держави, а також між правом на суд і іншими цінностями, такими як правова впевненість, судова економія і швидкість судочинства. Проаналізувавши національне законодавство, стає зрозумілим, що за певних умов при поновленні строків звернення до суду, а також певній затримці щодо розгляду заяви працівника судом вже фактично звільнений працівник може отримати заробітну плату за той період часу, коли він вже не виконував своїх трудових обов'язків, що, з одного боку, хоча і захищає право працівника на оскарження необґрунтованого звільнення, проте з іншого – у певних випадках може використовуватися учасниками трудового спору як спосіб зловживання своїм правом.

1. Конституція України від 28.06.1996. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

2. Кодекс законів про працю України : Закон України від 10.12.1971. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text>.

3. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Мушта проти України» від 18 листопада 2010 р. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_660#Text.

УДК 347.9

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/179-182

Олександр ЯКОВЛЕВ

заступник начальника відділу судового захисту інтересів Банку Юридичного департаменту, аспірант ПЗВО «Київський міжнародний університет»

СУТНІСТЬ ПРАВОВОГО ЯВИЩА ЗЛОВЖИВАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИМИ ПРАВАМИ УЧАСНИКАМИ ЦИВІЛЬНОГО, ГОСПОДАРСЬКОГО ТА АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА

Розвиток демократичного суспільства нерозривно пов'язаний із вдосконаленням правового регулювання суспільних відносин та, як наслідок, судочинства, яке, в свою чергу, «стоїть на варті» захисту цього суспільства тощо. Оновлення процесуального законодавства передусім має на меті його гармонізацію із міжнародними стандартами справедливого

правосуддя, відтвореними у п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, що, в свою чергу, має на меті ефективний захист порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів осіб – учасників спірних правовідносин у цивільному, господарському та адміністративному судочинстві.

Проблема зловживання правом відома з часів римського права, оскільки ще у стародавньому Римі існував принцип «*Bona fides*» (лат. «чесні засоби», «добрі послуги», «сумлінність»), який мав важливе значення та виражав добросовісність поведінки.

Будь-які зловживання правами, в тому числі й процесуальні, є перш за все протилежністю основоположним принципам добросовісності, справедливості та розумності, а отже, зловживання процесуальними правами – це недобросовісні та/або несправедливі та/або нерозумні дії та/або бездіяльність учасників цивільного, господарського та адміністративного судочинства при здійсненні останніми їхніх суб'єктивних процесуальних прав та/або обов'язків.

В той же час, завданням цивільного, господарського та адміністративного судочинства є справедливий, неупереджений та своєчасний розгляд і вирішення судових справ з метою ефективного захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів учасників такого судочинства.

Таким чином, зловживання процесуальними правами з боку учасників цивільного, господарського та адміністративного судочинства є порушеннями завдань, засад та/або принципів цивільного, господарського та адміністративного судочинства, які, в свою чергу, ускладнюють та/або унеможливають належний розгляд судових спорів у судах всіх інстанцій та форм судочинства.

Законодавче правове регулювання такого правового явища, як зловживання правами, у процесуальних кодексах України відбулось на підставі Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 03.10.2017 №2147-VIII (далі – Закон України №2147-VIII), що свідчить про актуальність даної правової проблеми зловживання процесуальними правами учасниками судочинства та нагальну потребу в розвитку національного процесуального законодавства в цій частині.

Отже, на підставі Закону України № 2147-VIII з 15.12.2017 Господарський процесуальний кодекс України (далі – ГПК України), Цивільний процесуальний кодекс України (далі – ЦПК України), Кодекс адміністративного судочинства України (далі – КАС України) було викладено у новій редакції, а також впроваджено правове регулювання неприпустимості зловживання процесуальними правами, а саме п. 11 ч. 3 ст. 2 ЦПК України, п. 11 ч. 3 ст. 2 ГПК України, п. 9 ч. 3 ст. 2 КАС України; крім того, статтею 43 ГПК України, статтею 44 ЦПК України та статтею 45 КАС України було врегульовано питання неприпустимості зловживання процесуальними правами, а також внесено інші зміни в процесуальні кодекси щодо регулювання неприпустимості зловживання процесуальними правами.

Таким чином, вищевказаними процесуальними кодексами України визначено, що неприпустимість зловживання процесуальними правами є основною засадою (принципом) цивільного, господарського та адміністративного судочинства.

З огляду на той факт, що неприпустимість зловживання процесуальними правами є принципом, а принцип – це об'єктивно властиві праву відправні засади, незаперечні вимоги (позитивні зобов'язання), які ставляться до учасників суспільних відносин із метою гармонічного поєднання індивідуальних, групових і громадських інтересів, отже, принцип неприпустимості зловживання процесуальними правами – це своєрідна система координат, у рамках якої розвивається процесуальне право, і одночасно вектор, який визначає напрям його розвитку та шляхи вдосконалення правових норм, виступаючи як керівні ідеї як для законодавця, так і для самих учасників цивільного, господарського та адміністративного судочинства.

В свою чергу, принцип неприпустимості зловживання процесуальними правами є міжгалузевим принципом, оскільки характеризуються тим, що охоплює декілька галузей права, які є в тому числі предметом даних тез, а саме: цивільного процесуального права, господарського процесуального права та адміністративного процесуального права.

Також принцип неприпустимості зловживання процесуальними правами можна характеризувати не тільки як принцип, а як норму-принцип, тобто як найзагальнішу й найстабільнішу імперативну вимогу, яка закріплена в процесуальному праві та є концентрованим виразом найважливіших сутнісних рис і цінностей, що притаманні певній

системі процесуального права і визначають її характер і напрями подальшого розвитку, та/або може виступати як безпосередня нормативно-правова імперативна основа для суду при вирішенні процесуальних питань при зловживанні учасниками цивільного, господарського та адміністративного судочинства їхніми процесуальними правами тощо.

Отже, єдине джерело виникнення законодавчого регулювання питання зловживання процесуальними правами у процесуальних кодексах України, а саме Закон України № 2147-VIII, свідчить про пов'язаність та нерозривність цього поняття – зловживання процесуальними правами: в ЦПК України, ГПК України та КАС України, а отже, про необхідність наукового дослідження зловживання процесуальними правами в сукупності та у системному зв'язку між собою в розрізі різних форм судочинства.

Питання теоретичного, правового та процесуального осмислення феномена і практики реалізації принципу неприпустимості зловживання правами, в тому числі й процесуальними у судочинстві, досліджувались у працях таких науковців: М. Агаркова, А. Богаченка, Р. Калюжного, В. Комарова, Н. Кузнецової, В. Резнікової, І. Спасибо-Фатєєвої, Н. Чечиної, Т. Цувіною, М. Штефана та ін.

Категорія «зловживання правом» традиційно вважається однією з найбільш спірних категорій сучасного приватного права. Якщо подивитись на це поняття з точки зору юридичної компаративістики, то багато науковців при розмежуванні питання зловживання правом роблять акцент на терміні «шिकана», що є заслугою німецької правової доктрини XIX століття. Цей термін походить від німецького слова «Schikane», що перекладається як «знущання, каверза, причіпка». Шикана – це особливий вид зловживання правом, що здійснюється з прямим умислом та єдиною метою завдати шкоди іншій особі. Слід зазначити, що термін «шикана» у законодавстві України не передбачений, що, можливо, є певним недоліком. Характерними ознаками шикани є: заподіяння шкоди іншій особі; прямий умисел; протиправність; об'єкт посягання становлять майнові та особисті немайнові права і інтереси суб'єктів правовідносин; наявність шкоди; вина. Наприклад, на думку вченого-правознавця Г. Оніщенко, для кваліфікації в діях особи шикани необхідно, по-перше, спочатку віднайти її ознаки (тоді буде доведено факт зловживання суб'єктивними правами), а по-друге, довести наявність єдиної мети – заподіяння шкоди іншій особі та відсутність законного інтересу особи у здійсненні свого суб'єктивного права (саме ці дві ознаки відрізняють шикану від інших форм зловживання правом). Однією з рис поняття «шикана» є те, що воно може мати як матеріальний, так і процесуальний характер.

Також існує дискусійна думка між вченими-правознавцями, що словосполучення «зловживання правом» як таке містить логічну суперечність, оскільки поняття «зловживання» і «право» виключають одне одного, бо якщо особа має певне суб'єктивне право, то дії, які вона вчиняє, реалізуючи це право, є правомірними і не можуть вважатися зловживанням. Отже, з одного боку, з точки зору суворої логіки таке поєднання недопустиме, а з іншого – якщо воно фактично існує, то поняття «зловживання правом» є певним правовим парадоксом.

Французький вчений-правознавець М. Плянїоль зауважував, що теорія зловживання правом повністю заснована на недостатньо обміркованій термінології, оскільки термін «зловживання правом» є нічим іншим, як суперечністю, оскільки, якщо особа користується власним правом, то її дія дозволена, а якщо вона не дозволена, то саме тому, що ця особа переходить межі свого права та дію без права, *injuria*. Суть позиції науковця зводилась до того, що будь-яке зловживання вже тому, що воно недозволене, не є здійсненням права і що зловживання правом не являє собою юридичної категорії, відмінної від недозвolenної дії. До аналогічних ідей зводились думки вчених-правознавців радянської доби, наприклад, таких як М. Агарков та М. Малєїн.

Також у правовій доктрині існують й інші концепції тлумачення та розуміння поняття зловживання правом, в одній з яких, наприклад, цей правовий феномен пояснюється через вчення про інтерес – здійснення права повинно мати межу у власному розумному інтересі уповноваженої особи. Відсутність інтересу уповноваженої особи під час здійснення суб'єктивного права вважали характерною рисою зловживання правом Й. Покровський, Л. Еннекерус, С. Серьогін, а також інші дослідники.

На дамку вченого-правознавця А. Ткачук, зловживання процесуальними правами – це правове явище, спрямоване на перешкоджання досягненню завдань судочинства та створення перешкод у реалізації іншими учасниками справи їхнього права на справедливий судовий розгляд, передбаченого п. 1 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, яке створює дисбаланс між правами та інтересами учасників

судового процесу і потребує вжиття державною заходів боротьби відповідно до принципу пропорційності.

Актуальна судова практика також намагається зробити свій внесок у вирішення проблеми кваліфікації зловживання процесуальним правом як правової категорії, зокрема, у багатьох постановках Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду, Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду та Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду викладені дієві думки та висновки з цієї проблематики.

Отже, наявність різних точок зору вчених-практиків та судової практики щодо досліджуваного питання зловживання процесуальними правами учасниками цивільного, господарського та адміністративного судочинства свідчить про актуальність даної теми як в наукових колах, так і в практичному застосуванні при здійсненні судочинства.

Враховуючи вищевикладене, резюмуємо, що питання зловживання процесуальними правами учасниками цивільного, господарського та адміністративного судочинства є досить дискусійним для вчених-правознавців та актуальним для сьогодення, про що свідчить численна судова практика судів всіх інстанцій та форм судочинства. Таким чином, розкриття цієї теми в даних тезах свідчить про необхідність законодавчого та практичного вдосконалення проблемних питань протидії зловживань процесуальними правами учасниками цивільного, господарського та адміністративного судочинства для ефективного виконання завдань судочинства, а саме справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду і вирішення судових справ.

УДК 347.23:342.78

DOI: 10.31733/15-03-2024/2/182-184

Олександр ВИРИШЕВ

курсант ННІ права та підготовки
фахівців для підрозділів
Національної поліції

Кристина РЕЗВОРОВИЧ

завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент

ПОРУШЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Інститут права власності є показником ступеня свободи як для окремої особи, так і для держави, тому його необхідно захищати від внутрішніх та зовнішніх загроз у будь-якій формі. Отже, повага до права власності та наявність ефективних механізмів захисту є актуальними на всіх етапах існування держави. В умовах дії воєнного стану в Україні право власності піддається певним конституційним обмеженням, обумовленим необхідністю забезпечення інтересів держави та суспільства, а також через загрозу на всій території внаслідок злочинних дій країни-агресора. На тимчасово окупованій території право власності стає майже беззахисним або зовсім беззахисним.

Одна із вагомих конституційних гарантій – це зобов'язання держави щодо забезпечення охорони й захисту цивільних прав, які пов'язані з майновими інтересами громадян. Згідно зі ст. 41 Конституції України кожна особа забезпечена правом користування, володіння й розпорядження своєю власністю, а також ніхто не може бути протиправним шляхом позбавлений права на власність [1].

У випадку введення воєнного стану можуть бути обмежені деякі права людини, як визначено в Конституції України. Це є необхідним заходом для забезпечення обороноздатності та економічної стабільності в країні [2].

При обмеженні прав людини, зокрема цивільних прав, важливо дотримуватися принципів законності та пропорційності. Це означає, що при обмеженні відповідних прав необхідно дотримуватися визначених законом норм і забезпечувати відповідність міри обмеження самій ситуації, а також дотримуватися пропорційності щодо конкретних